

РЕШЕНИЕ

№ 1103

гр. Варна, 09.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 2 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Димо Цолов

при участието на секретаря София Н. Маринова
като разгледа докладваното от Димо Цолов Административно наказателно
дело № 20213110203661 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН и е образувано по
жалба от „“ ООД, ЕИК ., срещу Наказателно постановление №03-013014 от 23.12.2020 г.,
издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Варна, с което за нарушение
по чл.62, ал.1 КТ, на въззивника е наложено административно наказание имуществена
санкция в размер 5000.00 лв.

Въззивникът оспорва процесното НП като неправилно, незаконосъобразно и
постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и моли
същото да бъде отменено. Оспорва посочената в НП фактическа обстановка. Твърди се, че
между въззивното дружество и лицето А.А. са били налице граждански правоотношения по
договор за изработка и изтъква, че сключеният след извършената проверка от ИТ Варна
трудов договор с А. А. следствие от дадените изрични указания, а не поради наличие на
елементи на трудово правоотношение и затова трудовият договор е бил прекратен ден след
сключването му. Твърди също, че приобщените доказателства установяват, че страните по
представения в хода на проверката граждански договор не са целели да установят трудови
правоотношения помежду си, като не са налице и елементите на такива. Претендира
присъждане на сторените разноски за възнаграждение за адвокат.

Въззиваемата страна оспорва жалбата и моли съда, да остави същата без
уважение като потвърди оспореното НП като правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните доказателства, поотделно и в тяхната
съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

На 09.12.2020 г., около 14.30 ч. служители при ДИТ-Варна – свидетелите С.И.
и М.Д., извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в строителен обект –
„жилищна сграда“, находящ се в УПИ XXI – 217/ПИ 10135.2560.217, кв.47 по план на 18-ти

м. р., ул. „* №9, гр. Варна. По време на проверката в обекта били установени да полагат труд две лица - свидетелите А. А. и С. А., които извършвали дейност по подлепяне фасадата на изградената сграда с клинкер. Всеки от тях попълнил декларация по чл.402, ал.1, т.3 КТ, в която посочил, че извършва съответната дейност в полза на „*“ ЕООД от 09.12.2020 г. въз основа на сключен граждански договор като няма трудов договор с дружеството и работи на строителния обект от 11.00 ч. до 15.00 ч. В т. 10 от декларацията всеки от двамата посочил, че работи срещу уговорка за заплащане по 100 лв на ден. На контролните органи било представено копие от сключения между „*“ ООД и свид. А. А. граждански договор от 09.12.2020 г. с предмет -подлепяне на партер от жилищна сграда в строеж на ул. „* №9 с уговорено възнаграждение в размер 100 лв и срок за изпълнение до 19.12.2020 г. Проверяващите разяснили на представляващ дружеството, че с работещите на обекта лица следва да са налични сключени трудови договори и връчили на същия призовка на основание чл.45, ал.1 АПК да се представят трудовите досиета със същите до 14.12.2020 г. в Дирекция „Инспекция по труда“ Варна. С оглед указанията на проверяващите, на 10.12.2020 г. между въззивното дружество и свид. А. А. бил сключен трудов договор №004 от 10.12.2020 г., с който последният бил назначен на длъжност „общ работник“ с уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер 610 лв. След като въз основа на представения трудов договор и извършена справка в НАП за датата на регистрация на същия било установено, че към момента на извършване на проверката, за свид. А. А. не бил наличен писмен трудов договор с въззивното дружество, свид. С.И. съставила АУАН №03-013014 от 17.12.2020 г. срещу „. ООД за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ за това, че на 09.12.2020 г. в гр. Варна в качеството на работодател е допуснал до работа А. А. да престира труд в полза на дружеството като изпълнява трудови функции по монтаж на клинкер, с работно място – строителен обект „жилищна сграда“, находящ се в УПИ XXI - 217, ПИ 10135.256-.217, кв.17 по план на 18-ти м.р., в гр. Варна, ул. „*“ №9.

На 23.12.2021 г. административно-наказващият орган възприел изцяло фактическите и правни констатации по АУАН и издал процесното НП, с което наложил административно наказание имуществена санкция в размер между минималния и средния предвиден, в посока към средния, а именно – 5000.00 лв.

Визираната фактическа обстановка не се оспорва от страните и се установява по категоричен начин както от кредитираните като безпристрастно дадени в резултат на непосредствени възприятия показания на всеки един от свидетелите С. И., М. Д., А. А. и С. А., така и от приобщените документи – НП №03-013014 от 23.12.2020 г., АУАН №03-013014 от 17.12.2020 г., трудов договор №003 от 10.12.2020 г., декларация от лице, работещо на трудово/гражданско правоотношение и осигурително законодателство от А. А., справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 КТ №03388203153394 от 10.12.2020 г., призовка на основание чл.45, ал.1 АПК, протокол ПР 2036602 от 17.12.2020 г., идентификационна карта на „*“ ЕООД, Заповед №0280 от 03.08.2010 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Относно допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна в законоустановения срок и е приета от съда за разглеждане.

Относно компетентният орган:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Варна.

Относно процесуалната законосъобразност на оспорения акт:

В хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Наказателното постановление е издадено в

шестмесечния преклузивен срок, като същото е съобразено с нормата на чл.57 ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл.42 ЗАНН. Вмененото във вина на въззивника нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Посочени са нарушените материално-правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано. Съдържанието на АУАН е в съответствие с описанието на нарушението, посочено и в НП.

Относно материално-правната законосъобразност на обжалвания акт:

Видно от показанията на всеки един от свидетелите А. А. и С. А., които се потвърждават от приобщените граждански договор и декларация по чл.402, ал.1 КТ, А. А. се е ангажирал да осъществява трудова дейност не във връзка с периодично повтаряща се престация на работна сила, с оглед обслужване дейността на предприятието на въззивника, а с оглед реализиране на определен трудов резултат - подлепяне с клинкер на фасадата с площ 9 кв.м. на строящата се жилищна сграда на ул. „„“ №9 като посоченият резултат е следвало да се реализира в съответен времеви период – от 09.12.2020 до 19.12.2020 г., без да е съществувало задължение за престиране на труда с оглед постигане на трудовия резултат в конкретно работно време. В тази връзка, отразеният в декларацията времеви интервал от 11.00 ч. до 15.00 ч. не отговаря на условията за регламентирано работно време, доколкото не се характеризира съобразно съдържанието на посочения документ с траен характер, а отразява времето, през което свид. А. А. е извършвал трудова дейност в рамките на деня на проверката. Същевременно, от показанията на свид. С. А. е видно, че този времеви интервал не е бил регламентиран от работодателя, а е съобразен с отдалечеността на обекта от тяхното местоживееене.

Приобщените доказателства не установяват и наличие на уговорено трудово възнаграждение във връзка с престиране на работна сила от А. А. при условие на изплащане за периодично и системно изпълнение на трудовите функции. Видно от показанията на свидетелите А. А. и С. А. и съдържанието на представения граждански договор, между страните е постигнато съглашение за заплащане на възнаграждение за реализиране на определен трудов резултат, а не месечно такова. Това се установява и от съдържанието на приложената към преписката декларация, в която А. А. не е посочил в пункт 5 от същата конкретен размер на трудово възнаграждение, което е уговорено с дружеството, съотв. вписаното под пункт 10 в графата „други обстоятелства“ уточнение сочи, че уговореното възнаграждение не се изплаща периодично, а еднократно – след престиране на определен трудов резултат.

За разлика от гражданския договор, по силата на трудов договор едно физическо лице предоставя работна сила за изпълнение на даден вид работа и дължи продължително и многократно изпълнение, за което получава трудово възнаграждение, има работно време и работно място. Със сключването на трудов договор за работника възникват право на гарантирано трудово възнаграждение, на почивки, на отпуски, на обезщетения, на социално-битово обслужване, на социално осигуряване за всички осигурени социални рискове, на безопасни и здравословни условия на труд и други. Противно на това, в процесния случай е налице договореност за постигане на конкретен резултат с еднократно изпълнение за определено кратък времеви период, без регламентирано работно време, почивки и отпуски, системност и периодичност на трудовото възнаграждение. Сключването на трудови договори за конкретна работа е само възможност, но не и задължение и по никакъв начин не следва да се игнорира правото страните да се възползват от принципа на свобода на договаряне, стига да не прикриват трудово правоотношение, като приобщените доказателства не формират подобна констатация. Поради това, съдът намира, че при неустановяване на съответните, съвкупно характерни за трудов договор признаци, извършваната от свид. А. Алексиев дейност е осъществена в изпълнение на граждански правоотношения с характер на договор за изработка и съответно – въззивното дружество не

е извършило нарушение на изискването по чл.62 ал.2, вр. чл.1, ал.2 КТ.

Наличието на сключен трудов договор въз основа на дадени след проверката указания не променя горните изводи. Вярно е, че трудовият договор се ползва с доказателствена сила на официален свидетелстващ документ, но не представлява признание за минали събития, в частност - за наличие на трудово правоотношение със същите елементи и параметри.

Несъстоятелни са и наведените от въззиваемата страна доводи за наличие на трудово правоотношение, тъй като свид. А. А. е извършвал възложената му дейност с материали, предоставени от въззивното дружество, доколкото собствеността на материалите, с които се извършва дейността няма характер на решаващ критерий при разграничаване на граждански и трудови правоотношения и разпоредбата на чл.259 ЗЗД, по аргумент от противното, допуска изпълнение на договор да изработка с материали на възложителя.

Неоснователни са и наведените доводи от въззиваемата страна за недостоверност на показанията на свид. А. А. поради тяхно противоречие с попълнената от лицето декларация относно срока на изпълнение на възложената му дейност. Действително свид. А. А. е заявил, че фактически е изпълнил дължимия трудов резултат за два календарни дни докато посочения него в декларацията по чл.402 КТ срок за изпълнение е 10 дни. Напълно нормално е, при поемане на задължение за постигане на трудов резултат, чието изпълнение е поставено в зависимост и от атмосферните условия, каквато е конкретната строителна дейност, договорения срок да е по-продължителен от най-краткия реално възможен.

Изтъкнатите аргументи налагат извод за неправилност и незаконосъобразност на оспореното НП, поради което същото следва да бъде отменено.

При този изход на спора и с оглед отправеното искане, съобразно чл.63д, ал.1 ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 АПК, в полза на въззивника следва да се присъди обезщетение за сторените разноси за възнаграждение на адвокат. Удостоверения от представените договор за правна помощ и фактура размер 840.00 лв (с ДДС) надвишава регламентираната по чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1 от 9.07.2004 г. минимална стойност 696.00 лв (с ДДС) за една инстанция, и при стореното от въззиваемата страна възражение по чл.63д, ал.2 ЗАНН, обезщетението за разноси следва да бъде уважено до минималния установен размер.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Наказателно постановление №03-013014 от 23.12.2020 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Варна, с което за нарушение по чл.62, ал.1 КТ, на „“ ООД гр. Варна, ЕИК . е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 5000.00 лв, на основание чл.63, ал.2, т.1, вр. ал.3, т.1 ЗАНН.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Варна, ДА ЗАПЛАТИ на „“ ООД гр. Варна, ЕИК ., сумата **696.00 лв** (шестстотин деветдесет и шест лева, 00 ст.), представляваща обезщетение за разноси възнаграждение на адвокат, на основание чл.63д, ал.1, вр. ал.2 ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр. Варна в 14-дневен срок от съобщаването до страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____

